

ŠIA KNYGA SKIRIU VISIEMS
ATEIVIAMS, APIE KURIUOS
DAR NEŽINOME, BET KURIE
KAŽKUR GYVENA.

TAIP PAT MALDERIUI IR SKALI –
JŪS ABŪ TEBESATE KIETI!

1.

Taip, trumpa apžvalga tiems, kas tik dabar prisideda prie pasakojimo. Esu Džordža Borg, šiandien man šešiolika. Malonu susipažinti. Tikiuosi, mano istorija jums patiks, nes – nors iškart tuo nepatikėsite – viskas, ką pasakojų, yra tiesa.

Esu jūreivė, treniruojuosi būti kapitone – ir ne, ne jūroje. Viskas šiek tiek sudėtingiau. Pasirodo, egzistuoja tuneliai; perėjimai tarp Žemės ir planetų kituose matmenyse. Tie tuneliai randasi spontaniškai, ir jais galima keliauti tik į vieną pusę. Taigi, į mūsų krantus gali išmesti ateivius (laikydami jūrinių terminų, taip juos ir vadiname), o mūsų pas juos – ne. Išmesti į mūsų krantus, jie nebegali grįžti. Kapitones – visada moterys, turinčios dovaną jausti tunelius, – sutinka tuos pasimetusių padarus ir parodo jiems kelią į šį pasaulį. Mane su išmestaisiais vaikais moko apie kitus pasaulius, savigynos (ne visi padarai yra geranoriški), medituoti ir dar daug ko.

Kadangi mama vos gimusią mane paliko vaikų namuose, tik prieš kelias savaites sužinojau, kad taip pat turiu šią dovaną ir kad ateiviai gyvena tarp mūsų. Tad nuo šiol mokysiuosi būti kapitone. Be to, pasirodė, kad mudvi su mama esame vienintelės, gebančios įžengti į tunelius ir lankytis kitose planetose. Mums tuneliai yra dvipusiai. Trumpai tariant: per vieną dieną mano gyvenimas apšvertė aukštyn kojom.

Štai ir prisivijome šiandieną. Su savo mokykla lankiau zoo-arką pavojingiems gyvūnams ir išmestiesiems.

Staiga atsivėrė tunelis, ir iš jo išėjo mano mama.

Nieko sau netikėtumas.

Ir man, ir jai.

– Mama?

– Džordža? – ji išpūtė akis. – O Dieve, Džordža.

Apsidairiusi susiraukė, lyg stebėtuši, kad atsidūrė zooarkoje. O gal iš tiesų stebėjosi, gal nenučiuokė, kur nuves tunelis.

Visi aplink mane sustingo. Kiti vaikai, lydintis mokytojas, visi užgniaužė kvapą, nedrįso nė krustelėti. Aš taip pat. Ar man vaidenasi? Gal sapnavau? Ar ji yra čia, man šešiolika metų iš visos širdies troškus mamos, staiga išdygo priešais? Jau ėmė džiūti išpūstos akys, bet nedrįsau nė mirktelėti, bijodama, kad ji pradings.

Pagalčiau pirmoji sujudėjo kita kapitonė. Sofija žengė į priekį.

– Elaina Hansen, senokai nesimatėme. Manėme, tu mirusi.

Elaina tik dirstelėjo į Sofiją, paskui vėl sutelkė visą dėmesį į mane.

– Labas, Sofija. Kurį laiką buvau užsiėmusi.

Ji kurį laiką buvo užsiėmusi? Ir viskas? Tai jos pasiaiškini-mas, kodėl pametė dukrą ir pradingo šešiolikai metų?

Elaina žengė kelis žingsnius artyn, atsargiai, lyg bijotų mane pabaidyti ar kad ją užpulsiu. Taip, be abejo, ilgiausiai jos ieškojusi, dabar dėsiu į kojas. Bet, aišku, ji to nežinojo. Ne, man labiau magėjo ją išplūsti arba užvožti. Krūtinėje suputo-jęs pyktis nustūmė pradinę nuostabą ir džiaugsmą į šalį.

Tą akimirką vambotas, bjaurus beždžioniškas padaras iš Mi-ražo, mėgstantis pažaisti su savo aukomis prieš jas surydamas,

nusprendė stipriai trinktelėti į savo narvo stiklą. Aš spygtelėjau. Kiti taip pat. Elaina nesuriko. Nė nemirktelėjo, nė nepažiūrėjo, iš kur tas garsas. Pykau ant jos, kad mane kadaise paliko, bet ir šiek tiek didžiavausi. Mano mama kieta.

– Elaina, – Sofija kalbėjo taip įtariai, kad net aš pažiūrėjau į ją. – Kaip išėjai iš to tunelio? – ji prisimerkė. – Ar visada tai mokėjai?

Mano mama sunkiai atsiduso. Ją pričiuopo. Tik keletas žmonių žinojo, kad aš ir mano mama tai galime. Ji šią savybę vadino tuneliavimusi. Malė, mano naminis nešyklėje ant krūtinės miegantis gyvūnelis, atsibudo. Ji meiliai kriuktelėjo ir sujudėjo. Elaina kilstelėjo antakius, bet neklausė, kas spurda nešyklėje. Erelis priėjęs suėmė mane už rankos. Švelniai ją spustelėjo, labai apsidžiaugiau jo palaikymu. Prisilietus jo žvynuotai, vėsiai odai, aiškiai pajutau, kaip sudrėko mano delnas.

Elaina vėl pažiūrėjo į Sofiją, persibraukė ranka plaukus ir atsakė:

– Taip, visada mokėjau tuneliuotis.

Sofija išsižiojo, lyg ketintų ką sakyti, bet tik papurtė galvą.

– Sofija, dabar nenoriu ir nesiruošiu į tai gilintis. Priešais mane stovi mano dukra, kurios nemačiau nuo pat gimimo.

Sofija skėstelėjo rankomis ir nususuko, murmeldama kažką panašaus į „neįtikėtina“.

– Džordža, – Elaina priėjusi atsistojo priešais mane. Vėl persibraukė plaukus ir gaudydama orą tarė: – Negaliu patikėti, kad tu čia.

Pagaliau nusipurčiusi mane kaustantį sąstingį, įgėliau:

– O kur tikėjaisi, kad būsiu? Vaikų namuose? Su įsivaikinusia šeima?

Mano džiaugsmas pagaliau ją sutikus visiškai išgaravo. Iš bedugnės prarajos, kur snaudė šešiolika metų, tiesiai jai į veidą kunkuliuodami pasipylė įsiūtis ir liūdesys.

– Na? Kur tikėjaisi, kad būsiu? Galiu lažintis, bet kur, tik ne arkoje. Jei viskas būtų klostęsi pagal tavo norus, gyvenčiau vieniša ir nieko nežinodama. Atsivėrus tuneliams, pilvą nuolat varstytų diegliai, o aš nė nežinočiau priežasties! Tu mane palikai. Vienintelė kapitonė, kada nors palikusi savo dukrą! Ką manai, kaip jaučiausi visą gyvenimą? Na?

Tik dabar pastebėjau, kad žodžius šaukte šaukiau, nuo mano balso padarai narvuose nerimo arba gūžėsi kampuose, visi spoksojo į mane tarsi į pavojingą žvėrį. Su kiekvienu mano į veidą sviedžiamu sakiniu Elaina gūžėsi vis labiau. Ir gerai. To ir nusipelnė; ir tai elgiausi per daug nuolaidžiai. Ir, taip, man buvo smagu, kad galėjau priversti gūžtis bebaime nuotykių ieškotoją, šauniąją kapitonę. Įkvėpiau oro ir susmeigiau nagus į delną suvaldyti kylančias ašaras. Nenorėjau prie visų apsiverkti, ypač prie Elainos. To jai nelinkėjau.

– Džordža, – tyliai tarė ji, – aš...

Bet aš dar nebaigiau.

– Dėl Dievo meilės, palikai mane ant vaikų namų slenksčio! Lyg būčiau koks pašto siuntinys ar šunšūdis. Ar bent įsivaizduoji, kaip tai paveikė mano savivertę?

Kažkas šalia sujudėjo. Keitė, kita mūsų arkos jūreivė, švelniai uždėjo ranką man ant peties. Nors iš pradžių buvome priešės, ji mane suprato. Gal jos mama buvo šalia, bet tik tiek. Keitė negavo meilės ir dėmesio, nebent labai saikingai. Jos ir Erelio palaikymas įkvėpė man jėgos ir kartu ramino. Dabar mano šeima buvo išmestieji ir arkos gyventojai.

Nuo ašarų vis dar liejosi akyse, o smegenys degte degė, bet toliau kalbėjau tyliau, lediniu balsu:

– Pavėlavai, Elaina, – kryptelėjusi galva, linktelėjau kitų pusėn. – Aš turiu naują šeimą, su daug mamų ir tėčių, brolių ir seserų.

– Džordža, – išspaudė Elaina. – Leisk man paaiškinti.

Kitus žodžius ištarė Erelis, bet jie skambėjo kaip iš mano lūpų:

– Ponia, jūsų poelgio negali pateisinti jokie pasiaiškinimai. Elaina linktelėjo. Na, sutarėme bent dėl vieno.

– Ar tu, – Elaina atsikrenkštė. – Jau sutikai Turidą? Ar ji tave atpažino? Ji čia dirba.

Išgirdus močiutės vardą, vėl suliepsnojo pyktis.

– Ne, – įgėliau. – Tavo dėka jos niekada nesutikau! Ją nužudė rotspekas. Ar taip ilgai buvai išvykusi, kad net to nežinojai? Kad mirė tavo mama?

Nebeįstengiau sutramdyti ašarų. Jos susikaupė akyse, visa tirtėjau nuo gniaužiamų jausmų.

Elaina brūkstelėjo sruogą plaukų už ausies ir garsiai nurijo seilę. Gal paveldėjau jos plaukų spalvą, bet mano plaukai trumpi ir ploni, kitaip nei jos ilgi, banguoti. Elaina buvo viskas, kuo aš nebuvau: liekna, graži ir pasitikinti. Dabar tai supratau dar aiškiau, nei pamačiusi nuotrauką. Šią akimirką baisiai jos nekenčiau. Bet vis tiek labai norėjau, kad ji mane apkabintų, kad sakytų, kaip manęs pasiilgo, kad palikusi padarė didžiulę klaidą. Bet, aišku, ji nieku gyvu to nesakys, nes visą laiką žinojo, kur aš, ir nesivargino susirasti.

– O Dieve, – rydama orą išspaudė Elaina. – Tikrai to nežinojau. Ak, Džordža, man labai gaila. – Jai sublizgo akys – vis dėlto turėjo jausmų.

Norėjau šaukti ant jos, daužyti kumščiais, bet staiga pasijutau neįtikėtinai pavargusi. Gūžtelėjau ir sumirksėjau, mėgin-dama nuvyti ašaras.

Mus lydintis mokytojas Vadiras Roukensas tą akimirką įsi-terpė:

– Ponia, atsiprašau, bet mes netrukus turime važiuoti į arką. Jei norite, galite vykti kartu.

Aš to ir labai norėjau, ir baisiai nenorėjau. Man reikėjo laiko viskam įsisąmoninti, kol sugebėsiu išverti pokalbį su ja.

– Džordža? – Elaina viltingai pasižiūrėjo į mane. – Ar ne-prieštarautum?

Mane apniko abejonės. Ką, jei jai buvo skaudu manęs atsi-sakius, todėl niekada nebenorėjo manęs pamatyti? Buvo skau-du? Gal visai iš proto išsikrausčiau? Ji mane skaudino šešiolika metų!

Tad papurčiau galvą.

– Dar ne, – tyliai išspaudžiau, ir man užlūžo balsas.

Ji linktelėjo.

– Suprantu.

Pažiūrėjau į ją.

– Tikrai, Džordža, suprantu.

Apsigrėžiau ir nuėjau. Pati negalėjau tuo patikėti. Jei vakar man būtųėt pasakę, kad atsuksiu savo mamai nugarą, būčiau karštai prieštaravusi. Bet taip ir padariau, nesidairydama at-gal, tik girdėjau kitus sekant man iš paskos. Jaučiausi stipri, nė nekrūptelėjau vambotui vėl trinktelėjus per stiklą, pati staiga atsikususi piktai dėbtelėjau. O jis – rimtai – vos krūptelėjo.

Keitė su Ereliu paspartinę žingsnį prisigretino prie manęs. Keitė paklausė:

– Kaip tu? – Nežinau, ar užjausdama, ar vien iš smalsumo.

– Nekaip, – atsakiau ir kalbėjau tiesą. Jaučiausi kaip subliūškęs balionas. – Bet susidorosiu.

– Buvo baisu klausytis.

Linktelėjau. Malė iškišo kiaulišką galvytę iš nešyklės ir klausiamai sukriuksėjo, net prajukau. Tas mažas stebuklėlis – tikra gelbėtoja. Paglosčiau jai galvą.

– Male, esi miela knysiukė.

Rodos, tai ją patenkino, nes vėl atsigulė.

– Ei, Džordža, pažiūrėk, tavo senelė. – Erelis parodė į nuotrauką ant sienos.